

РЕШЕНИЕ

№ 166

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **3683** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена от адвокат Г. П., като пълномощник на МД Х. И. – гражданин на Б. жалба, вх. № 6458/17.03.2025 г., против постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, [населено място]- И. ОТКАЗ от 06.02.2025 г. за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ. Жалбоподателят е обосновал искането си за издаване на виза с обстоятелството, че за учебната 2024/2025 г. е приет за обучение в Подготвителен курс за езикова и специализираща подготовка, към Д. за езиково обучение на Русенския университет „А. К.“, за което е представил Удостоверение, изх. № 189/09.01.2025 г. С жалбата се твърди, че отказът е неправилен и незаконосъобразен, понеже засяга правото на образование, гарантирано с чл. 2 от Протокол № 1 към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи“.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван задочно от упълномощения адвокат, който с писмени молби е заявил, че: поддържа жалбата; претендира възстановяване на разноските за водене на делото, съгласно списък. С жалбата и с писмената защита се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспорвания отказ.

Отговорникът, посредством нарочно упълномощен юрисконсулт, с писмена молба оспорва жалбата. Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка, тези, представени от страна на жалбоподателя и служебно изисканите от Съда са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят Мд Х. И. – гражданин на Б. е заявил на 20.01.2025 г. пред Посолството на Република България в [населено място] – И. искане да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ. Като причина е посочил в т. 23 от формуляра на заявлението „обучение“, а в т. 30 - Русенски университет, настаняване в Студентски град.

На 26.02.2025 г., видно от представено по делото копие на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) (л. 34 от делото) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с посочване като основание, на чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в РБ, без да са изложени мотиви. Според подписаното от заместник – председател на Държавна агенция „Национална сигурност“ писмо от 28.01.2025 г. (л. 51) процесното заявление за издаване на виза е било разгледано по електронен път, чрез Националната визова информационна система“, като от страна на ТД „Национална сигурност“ - Р. е изразено положително становище. От Дирекция „Миграция“ – МВР обаче са представени: писмо от 28.01.2025 г., подписано от началника на Група „Миграция“ в ОД на МВР-Р., с което е дадено отрицателно становище по заявлението; писмо от 07.03.2025 г., от директора на същата областна дирекция, до директора на Дирекция „К. отношения“ – МВНР, както и анализ на миграционната обстановка на територията на ОД – МВР – Р., свързана с пребиваването на чужди студенти през периода 2015-2025 г. От съдържанието на документите се установява, че според оперативните данни, касаещи пребиваването на чужди студенти от Б., И. и П. „почти 100 % от приетите и допуснати в страната студенти, в рамките на първата година мигрират към 3. Европа“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като съобрази доказателствата по делото и становищата на страните, приема от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК.

Наличните писмени доказателства, обсъдени по - горе и неоспорени (неопрровергани) от страна на

жалбоподателя дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. В този смисъл съдебната практика е категорична, че конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт, може да се съдържат в други, приобщени към административната преписка документи. Въз основа на тях ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз, държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основание по т. 17 на чл. 10 ЗЧРБ, съобразявайки се с наличната информация, предоставена от ОД на МВР – Р. Коментираният по – горе факти и обстоятелства, представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ основания да бъде отказана виза „Д“ на жалбоподателя Мд Х. И. – гражданин на Б.. Не може да бъде прието, че с издаването на процесния отказ е нарушено регламентираното с чл. 2 от Протокол № 1 към КЗПЧОС право на образование, което, според състава на Четвърто отделение ВАС, по адм. дело № 9103/2025 г. е сред основаните права, гарантирани от Конвенцията. Процедурата относно разрешаване/отнемане правото на пребиваване на чужденец – гражданин на трета страна е регламентирана в ЗЧРБ и в този смисъл, провеждането ѝ по отношение на жалбоподателя е допустимо, с оглед изключението по чл. 8, § 2 от Конвенцията. Общественият интерес, регулирани със ЗЧРБ са свързани пряко с националната сигурност и обществения ред - съображения, които винаги имат превес над личните интереси на отделни лица.

Издаденият на 26.02.2025 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място] - И. отказ да бъде издадена на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и доказа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от същия закон. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган, упълномощен на основание чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР и съответства на изискванията за форма, регламентирана с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 6458/17.03.2025 г. от името на МД Х. И. – гражданин на Б., против постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, [населено място]-И. ОТКАЗ от 26.02.2025 г. за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: